

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **K. A. A.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 884, Nymburk, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021, č. j. KRPS-38950-39/ČJ-2021-010025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2021, č. j. 49 A 2/2021 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 4. 2021, č. j. KRPS-38950-39/ČJ-2021-010025, rozhodla žalovaná podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o

mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to o 40 dnů.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované Krajský soud v Praze zamítl. V odůvodnění poukázal na hojnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se otázkou prodloužení zajištění za účelem předání do členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu zabývala. Konstatoval, že systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku skutečně existují a jsou všeobecně známé, žalobce však v průběhu správního řízení nic v tomto směru nenamítal. Podmínky v rumunských uprchlických centrech nejsou ideální, což však bez dalšího nepostačuje k závěru, že by nedostatky tamního systému dosáhly tak zásadního charakteru, že by bylo možno mluvit o nedostatečném systému povahy ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Totéž platí i o tvrzených problémech týkajících se tlumočení, zajištění právní pomoci, využívání sociálních benefitů či integračních programů v Rumunsku. Naopak podstatné je, že závažné nedostatky systémové povahy v Rumunsku neshledávají správní orgány ani soudy (např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020 - 50, nebo usnesení ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020 - 32, body 11 a 12, a další tam citovaná judikatura, nebo usnesení ze dne 24. 2. 2020, č. j. 2 Azs 234/2019 - 44, body 11 a 12). Žalovaná tedy neměla povinnost provádět rozsáhlé šetření a shromažďovat o situaci v Rumunsku podklady a mohla se spokojit s tím, že jí nejsou známy případy, které by zavdávaly pochybnost o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení. Krajský soud uzavřel, že existenci systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku neshledal a ani nedospěl k závěru, že by v tomto směru panovaly důvodné pochybnosti.

II. Kasační stížnost žalobce

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že žalovaná měla komplexně zkoumat, zda v případě přemístění podle nařízení Dublin III nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, které souvisí se systémovými nedostatky azylového řízení v Rumunsku. Poukázal na to, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je tristní a pro nemajetné přináší neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení. Za problémové považoval i čerpání sociální podpory, nedostatečnou participaci na integračních programech, nekvalifikovanost tlumočnicků a nedostatek nápomoci ze strany rumunských státních orgánů. Domněnka, že státy dodržují základní práva žadatelů, je podle judikatury vyvratitelná; posouzení soudu v tomto ohledu považoval za typizované bez ohledu na konkrétní individuální okolnosti. To, že nedoložil relevantní podklady týkající se systémových nedostatků, neznamená, že soud i žalovaná mohou rezignovat na posouzení aktuální situace v Rumunsku. Odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku a konstatoval, že skutečnost, že v Rumunsku požádají ročně o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, svědčí spíše o přetížení tamního azylového systému a vzbuzuje obavy o dostatečně rychlé posouzení žádostí.

pokračování

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud dále zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.). Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Stěžovateli bylo prodlouženo zajištění podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III. Jediná kasační námitka stěžovatele spočívá v tom, že jeho předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustné, a to s ohledem na čl. 3 bod 2 nařízení Dublin III, neboť azylové řízení v Rumunsku vykazuje systémové vady, přičemž krajský soud, resp. i žalovaná, tuto skutečnost chybně vyhodnotili.

[9] Nejvyšší správní soud se posouzením otázky systémových nedostatků zabýval ve své judikatuře opakovaně. Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Proto pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech. Existují-li však závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům ve státě předání, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, je nutné pokračovat v posuzování kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III., tj. zjišťovat, jestli nemůže být určen jako příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát. Jinými slovy, existují-li závažné důvody se domnívat, že k systémovým nedostatkům ve státě předání skutečně dochází, nelze cizince do takového státu předat, neboť nikdo nemůže být podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení (srov. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III).

[10] Zabývat se otázkou existence systémových nedostatků v rozhodnutí o zajištění však není automatickou povinností žalované, bez přihlédnutí k okolnostem dané věci. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, stanovil podmínky, za jejichž naplnění se žalovaná nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně touto otázkou zabývat. Těmito podmínkami jsou: (i) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020 - 26, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23). Stěžovatel v nyní projednávané věci v řízení o zajištění neuvedl nic, co by mělo systémovým nedostatkům nasvědčovat, naopak uvedl, že cestoval do Německa za prací společně se svými příbuznými.

[11] S ohledem na závěry dřívější judikatury v obdobných věcech Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná by byla povinna hodnotit v rozhodnutí o prodloužení zajištění otázku systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku z úřední povinnosti pouze tehdy, pokud by sama dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům v Rumunsku dochází, či pokud by byly o jejich neexistenci důvodné pochybnosti. K takovému závěru evidentně nedospěla, neboť v rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem předání uvedla, že Rumunsko je bezpečnou zemí, která respektuje základní práva žadatelů o azyl, a realizaci předání stěžovatele do této země proto nic nebrání (srov. obdobně již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 397/2020 - 26). Také z judikatury zdejšího soudu je zřejmé, že nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopno zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (srov. rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20, již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, či rozsudek ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, ale také usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56). Krajský soud při posouzení otázky systémových nedostatků z judikatury zdejšího soudu správně vycházel. Není ani patrné, že by jeho rozhodnutí mělo rysy individuálního pochybení zkracujícího práva stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Proto jí žádné takové náklady nebyly přiznány.

[14] Usnesením krajského soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 49 A 2/2021 - 14, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[15] Výše nákladů v řízení o kasační stížnosti spočívá v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 stejné vyhlášky); celkem tedy 3400 Kč. Jelikož není patrné, že by byl advokát plátcem daně z přidané hodnoty (advokát uvedenou skutečnost netvrdil a nedoložil a tato neplyne ani ze zběžné rešerše veřejně dostupných zdrojů informací o plátcích DPH), nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jeho nároku o částku odpovídající této dani. Přiznaná

pokračování

odměna bude ustanovenému advokátu vyplacena z účtu tohoto soudu ve lhůtě uvedené ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu